

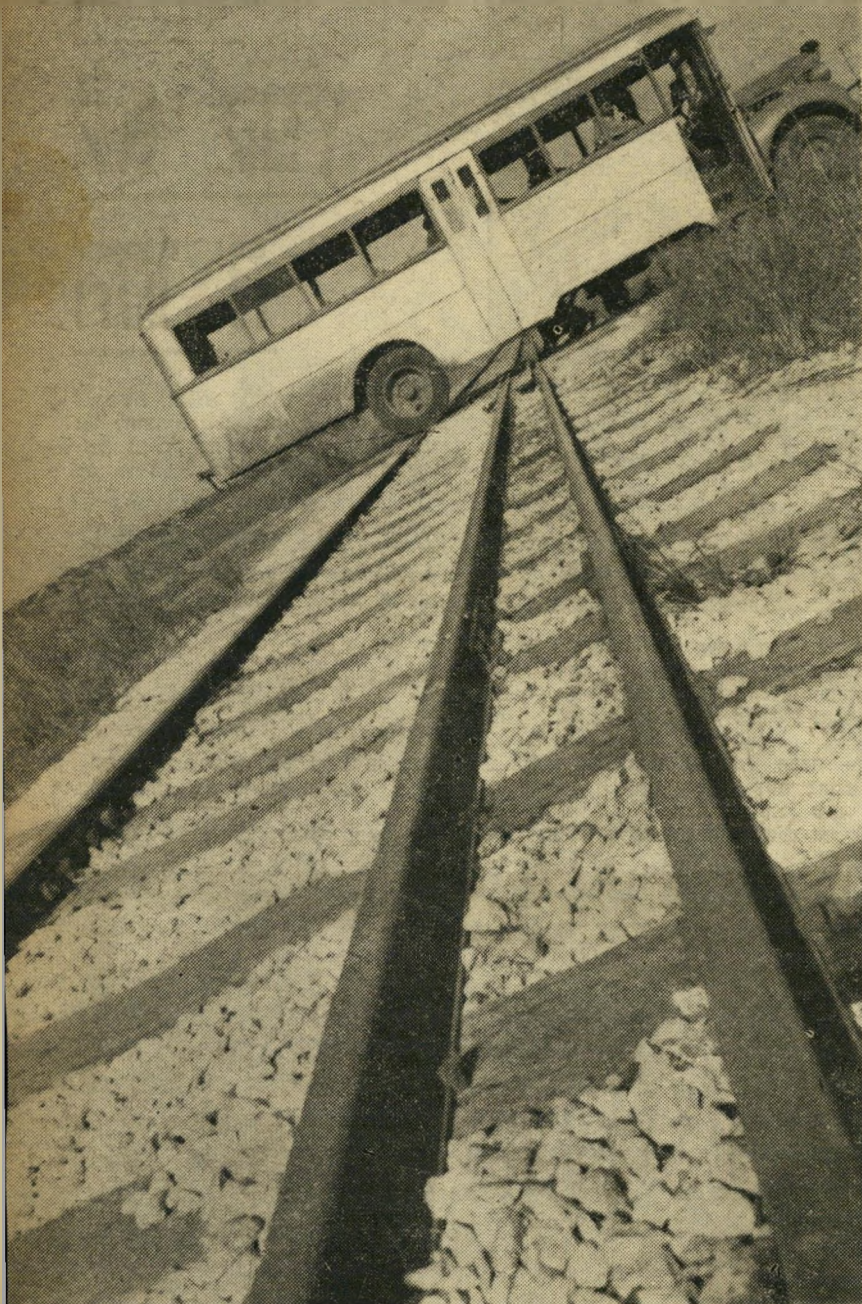
האוטובוס נע, אורות פנסיו הכקיעו את האפילה. רק שלושה מטרים נותרו עד הצטלבות הכביש עם מסילת הכרזל. ושם. בשעת הכוקר המוקדמת. חיכה לו

מורות

ע ל

הכפסים

המדינה בולה נדהמה כהיוודע על הטרנדיה, אשר מצאה לפני שבוע את מעברת קורדאני הקטנה, במפרץ חיפה: 11 מיושביה נהרגו ו-25 נפצעו, כאשר התנגש אוטובוס של אנג' כרכבת. שני הצדדים המטירו האשימות זה על זה. אך גידויו האשמים באסון זה לא יפסיק את הכבי החנוק במעברת קורדאני: לא רבים הצריפונים בהם לא אכד אכ, בעה, מפרנס. למחרת האסון ביקרה חוליית-כיסוי של "העולם הזה" במקום, ערכה רקונסטרוקציה של ההתנגשות (למעשה), אספה אינפורמציה מפי עדים רכיב, בראשם אהרון שרביט, (למטה) אשר אחר להגיע לאוטובוס-הממות בדיקות ספורות בלבד, היה עדי-הראייה היחיד של ההתנגשות הקטלנית.

אהרן שרביט סקר את שעונו, אחר הגיה על השולחן את כוס התה המלאה למחצה: השעה היתה 0500. הוא היה עלול לאחר את האוטובוס הראשון, שהיה מסייע אותו מדי יום ביומו ממעברת קורדאני ב' למקום עבודתו, בית-חרושת למרצפות בקרבת חיפה. בדרך כלל היה אהרן קם בשעה 0430, אבל היום ישן יותר מדי. הוא פתח את דלת הצריף, רץ החוצה. בחוץ שררה אפילה. רק אורותיו של האוטובוס הנע נראו לעין. אהרן ירד מן הכביש, רץ על-פני החול הלח: הוא ישיג את האוטובוס בתתנה האחרונה, לפני מסילת-הברזל, מקום שם הוא לוקח לפעמים נוסע, או שניים. האוטובוס נעצר. מיעהו נכנס פנימה, אך אהרן נמצא עדיין במרחק רב. הוא נתקל בשיח קטן, נפל, גידף, קם והמשיך לרוץ: הוא מוכרח להגיע לאוטובוס. אחרת יאחר לעבודה והמעביד ינכה סכום הגון ממשכורתו. הוא צעק בקולי קולות. אך האוטובוס לא חיכה לו. אהרן התיאש, נעצר תחתיו, שב והציץ בשעונו: 0504. רע מאד. האוטובוס הבא יגיע רק כעבור שעה.

פתע פרץ גוש אפל מבין גבעות-החול, חפז לקראת האוטובוס, שקרב אליו בוחית ישרה. אהרן הספיק רק לחשוב: "רכבת חיפה-עכו!" אחר נשמע קול משק פלדה בפלדה. הרכבת המשיכה לנסוע, צחתה את הכביש, נעצרה. האוטובוס לא נראה לעין. "שמעתי זעקות-אימים ורצתי לעבר הצטלבות", סיפר אהרן ברעד. האוטובוס היה מוטל על צדו השמאלי, בתוך שקע קטן, מתחת לסוללת מסילת-הברזל, כעשרה מטרים משמאל לכביש. אהרן מיהר לעבר האוטובוס, הגיע אינסטינקטיבית אל הרלת הקדמית. "היא היתה נעולה, והנהג ניסה לפרוץ לו דרך החוצה." סיפר לאחר מכן, "עזרתי לו. הוא היה חיוור כסיד, נראה המום לגכרי וחבט בגרופיו על ראשו." אותה שעה הגיע למקום דוד, חברו של אהרן. השניים עזרו לנהג לעלות על המסילה. הוא ישב, הניח את תיק-העור שלו לצדו וכבש את ראשו בידיו. "אמרתי לו שישב ויחכה עד שתבוא המשטרה. הוא הניד בראשו ולא זז ממקומו."

דוד רץ לסלפן למגידוד אדום מן המחנה הצבאי הסמוך (במעברה אין קשר טלפוני), ואהרן חזר אל האוטובוס. הוא ניפץ את החלון האחורי במהלומת-אגרוף, ספג תוך כדי כך חתך עמוק, אחר סובב את הידיים מבפנים ופתח את החלון. לעיניו נגלה מראה אימים. בני אדם היו מוטלים זה על גבי זה, בלי יכולת לזוז. אהרן נכנס לאוטובוס, התחיל גורר אותם החוצה. הראשון לא נפגע כלל. השני היה פצוע קשה בראשו. השלישית היתה נערה בשם ג'ורג'ט. גם היא היתה פצועה. אחר נתקל מבטו של אהרן בשמעון בכר, שהיה מוטל בלי-נוע. "ידעתי מיד שהוא מת: הוא היה כבד מאד."

עתה כבר נתמלא השקע הקטן בהמוני-אדם זועקים ונאנקים. חלונות צריפי-המעברה הוארו ויושביהם זרמו לעבר ההצטלבות. "שמעתי אותם צועקים, איפה הנהג?" הוא ראה את ההמון הצוחה, קם ממקומו ורץ לעבר הכביש הראשי. הוא היה מבוהל עד כחת.

